

'Baerne'

Tijdschrift van de Historische Kring "Baerne"

Conimex®

De Oosterse keuken thuis.

Slamat Makan – Smakelijk Eten.

Historische Kring Baerne

Postbus 326
3740 AH Baarn
tel. 02154-30377

Voorzitter

J.G. v.d. Kraats
Torelaan 34
3743 HH Baarn
tel. 02154-21000

Algemeen Secretaris

F. Muts-Snel
van Goyenlaan 213
3764 XH Soest
tel. 02155-12989

Penningmeester

I. Huls-Brandsma
Wittelaan 8
3743 CP Baarn
tel. 02154-22974

Werkgroep Archeologie

J.W.A.A. van der Laan
Schoener 12
3742 HD Baarn
tel. 02154-11656

Werkgroep Archiefonderzoek

H.M.M. van Vugt
Vollenhoveschans 19
1324 HS Almere
tel. 036-5344421

Werkgroep Interviews en Reportages

J.M. v.d. Brink-v. Wijkvliet
Prof. Meijerslaan 10
3741 XH Baarn
tel. 02154-20161

Werkgroep Oudheidkamer

R.J.E. Luikinga-Geijtenbeek
Klaproosstraat 15
3742 RA Baarn
tel. 02154-15724

Werkgroep 'Baerne'

H. Bronkhorst
Eemweg 23
3741 LA Baarn
tel. 02154-13587

Redactie Baerne

E.J. Heun-ten Holt
H. Bronkhorst
J. Kruidenier
L.J. Stomp
R. Uileman
T. Biemans
Sophialaan 13
3743 CT Baarn
tel. 02154-22951

Ledenadministratie

N. Kuyt-Smit
v. Wassenaerlaan 16
3742 AH Baarn
tel. 02154-18065

Bezoekadres en bezoektijden Oudheidkamer

Burgemeester Penstraat tussen nr.2 en 4. Open op maandagen van 10 tot 12 uur en van 20 tot 22 uur, maar **niet** op de eerste maandagavond van de maand en **niet** op maandagavond in de maanden juli en augustus.

Lidmaatschapkosten

minimaal f 35,- per jaar per gezin
minimaal f 25,- per jaar
individueel
minimaal f 12,50 per jaar
jeugdlid (14 t/m 18 jaar)
Bankrek.nr.: 30.47.28.292
Postbankrek.nr.: 41.92.133
Losse verkoop "Baerne": f 5,50
verkrijgbaar bij N. Kuyt-Smit en
Boekhandel Den Boer,
Laanstraat 69

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie. Het tijdschrift 'Baerne' komt mede tot stand door Drukkerij Bakker Baarn.

Tenrikkendal was de redactoren van de Historische Kring "Baerne" met haar leden
niet een brege en wijjk publiek van dienst is geweest.

Dat de jeugd editie van het tijdschrift en de langverwachte bundel is ver-
heugend te noemen.

Al dacht men de zich voor dit werk hebben ingezet verdienen een palm-
roosje dank!

L.G. van de Kraats

INHOUD	Pag.
Van de voorzitter	3
Mededelingen	4
Open Monumentendag	7
Brieven van drie Vorstinnen Boek bij expositie in Oranjemuseum	8
Thuiskomst 27 juni 1945	15
Expositie van de Kring groot succes	19
Samenspraak van Thomasvaer en Pieternel	20
Ziekenhuis M.C. Molendael	29

VAN DE VOORZITTER

Aan het herdenken en de viering van de bevrijding van ons land 50 jaar geleden is in Baarn - ik denk terecht - uitgebreid aandacht besteed. Onze vereniging heeft hierbij haar steentje ruimschoots bijgedragen.

De redactie van "Baerne" heeft het eerste nummer van 1995 geheel gewijd aan het bevrijdingsgebeuren. De redactie alsmede het bestuur hebben graag voldaan aan het verzoek van het 5 mei comité om de inhoud van de speciale editie goed toegankelijk te maken voor de schooljeugd (bovenbouw basisonderwijs en brugklassen voortgezet onderwijs).

Ook is tegemoet gekomen aan de wens de jeugdigen zelf een scholierenkatern te laten verzorgen, daarbij gesteund door enige leerkrachten. Voor rekening van het 5 mei comité is aan 1200 leerlingen van de Baarnse scholen het bevrijdingsnummer van "Baerne" uitgereikt.

De bevrijdingstentoonstelling in de Orangerie van kasteel Groeneveld, tot stand gekomen in samenwerking met de directie van het kasteel en de heer R. Berends (verzamelaar), heeft bijna 3000 bezoekers gehad.

De inrichting was met name gericht op de jeugd. Een aanzienlijk aantal schoolklassen is op bezoek geweest. Voor de videofilm van Frits Thors over de bevrijding was veel waardering. De complete versie van deze film zal in het najaar voor belangstellende leden worden vertoond. Een datum wordt nog vastgelegd.

Gedurende de zesentwintig dagen openstelling is de surveillance geheel verzorgd door een aantal van onze leden.

Terugkijkend mag ik concluderen dat de Historische Kring "Baerne" met haar activiteiten een breed en talrijk publiek van dienst is geweest.

Dat de jeugd enthousiast heeft meegewerkt en belangstelling heeft getoond is verheugend te noemen.

Al degenen die zich voor dit werk hebben ingezet verdienen een pluim.
Hartelijk dank!!

J.G. van de Kraats

MEDEDELINGEN

TE KOOP: bij intekening en vooruitbetaling ad f50,-
BAARN 1940-1945 notities van J.K. van Loon verzameld, samengesteld en bewerkt
door H.M.M. van Vugt.

DEADLINE copy septembernummer 21 augustus 1996.

Mevrouw J.M.v.d Brink is gestopt met het verzorgen van de excursies van de
Historische Kring. De Kring dankt mevrouw v.d. Brink voor dit werk dat ze zoveel
jaren heeft gedaan.

Wij zoeken iemand (m/v) die dit 2x per jaar (mei-september) op zich wil nemen.

INLICHTINGEN bij Mevrouw J.M.v.d.Brink, tel 20161.

Dankzij een subsidie van f1200.- van Het ANJERFONDS zijn er drie vitrines aange-
kocht.

Correctie Baarn 50 jaar bevrijd:

Omslag: i.p.v. 19e jrg. nr.5, dit moet zijn: 19e jrg. **nr.1** april 1995.

pag. 15: onderschrift foto, i.p.v. N.B.S.-sympathieën, moet zijn: **N.S.B.-sympathieën.**

pag. 30: i.p.v. weg en steg, moet zijn: **heg** en steg.

Scholierenkatern pag.11: i.p.v. september 1994, moet zijn: september **1944.**

PROGRAMMA 1995-1996

- Dinsdag 24 oktober 1995- Dialezing "Nederlandse begraafplaatsen" door de heer M.L.Stokroos uit Amsterdam.
- Dinsdag 21 november 1995- Dialezing "Ziet, hoe Sint Niklaas zijn leven soms waagt!" door de heer F.Booy uit Baarn.
- Dinsdag 30 januari 1996- Dia's "Oud en Nieuw Baarn" met 2 schermen door de heren C.v.d. Steeg en T.G.H. Reitsma.
- Dinsdag 13 februari 1996- 's Middags herhaling van 30 januari 1996.
- Donderdag 22 februari 1996- 2e herhaling van 30 januari.
- Donderdag 14 maart 1996- Algemene vergadering.
- Dinsdag 23 april 1996- Dialezing " Eemlandse boerenerven" door Drs. T.W.B. Blekkenhorst uit Utrecht.

Alle lezingen vinden plaats in Cultureel Centrum "De Speeldoos", Rembrandtlaan 35 te Baarn.

Aanvang 20.00 uur. **Behalve Dinsdag 13 februari 1996, aanvang 14.30 uur**

SCHENKINGEN AAN DE OUDHEIDKAMER

1. Diverse apothekersflesjes.
2. Een paar kleppers.
3. Damesfiets uit ongeveer 1930.
4. Rookstoel.
5. Diverse hutkoffers.
6. Riemen om fietsen te leren.
7. Naambord: Arch. Onvlee.
8. Penning konijnenfokvereniging.
9. Wildbraadpan.
10. Weekketel.
11. Divers oud gereedschap.
12. Een paar fietskappen.
13. Winkelbel.
14. Schoolbel Hervormde school.
15. Diverse foto's.
16. Rek oude firma's.
17. Speciaal spelhoefijzer van Canadezen uit 1945.

OPEN MONUMENTENDAG:

Al jaren heeft de Historische Kring Baerne geijverd om deel te nemen aan de Gemeentelijke Open Monumentendag, m.i. de mooiste dag van het jaar. In ons hele land zijn die dag immers monumenten gratis opengesteld voor bezoekers. Hierdoor is het vaak mogelijk monumenten te bezoeken, die anders voor het publiek ontoegankelijk zijn.

Tot nu toe heeft de Gemeente Baarn altijd de boot afgehouden, terwijl omliggende Gemeenten als Soest, Eemnes en Amersfoort al jaren meedoen. De uit minderwaardigheidsgevoelens geboren kreet: "Baarn heeft geen monumenten" wijst op onkunde en is inmiddels gelukkig verleden tijd. De Rijks- en Gemeentelijke monumentenlijst hebben evenals het verschenen M.I.P.- rapport voor een duidelijke kentering in het voormalige "doemdenken" gezorgd.

Het doet de H.K.B. daarom veel plezier te kunnen mededelen, dat Baarn dit jaar voor het eerst in de geschiedenis zal deelnemen aan de Monumentendag op 9 september 1995.

De organisatie is in handen van een Comité, gevormd door medewerkers van de Gemeente, het V.V.V. en de H.K.B.

Omdat het de eerste keer is, heeft het Comité gekozen voor een kleinschalige start.

Op vijf plaatsen in ons dorp zal op 9 september de Open Monumentenvlag wapperen. Tot de gekozen objecten behoren de Pauluskerk met toren, het Station met koninklijke wachtkamer en de Wintertuin met Cantonspark. Tevens zullen het Oranjemuseum en de H.K.B. hun ruimtes die dag voor het publiek openstellen.

Bij gebleken succes is het Comité voornemens het aantal te bezichtigen objecten in 1996 te vergroten.

Wij zoeken voor deze dag nog een aantal surveillanten. Mocht u daar iets voor voelen, dan kunt u ondergetekende daarvan in kennis stellen.

J.Kruidenier

BRIEVEN VAN DRIE VORSTINNEN BOEK BIJ EXPOSITIE IN ORANJEMUSEUM

Over Emma, Wilhelmina en Juliana is, onder de titel *Drie Vorstinnen* een heel leesbaar boek geschreven. Het werk is samengesteld uit de collectie van Bas Romeyn, die in het bezit was gekomen van brieven die de drie vorstinnen indertijd aan familieleden en vriendinnen hebben geschreven. Van die brieven uit de verzameling-Romeyn is een selectie gemaakt voor een tentoonstelling in het Baarnse Oranjemuseum. Die expositie duurt tot 1 oktober.

Het boek, dat de tentoonstelling begeleidt, bevat vijf brieven van koningin Emma, achttien van koningin Wilhelmina en honderdacht van prinses Juliana. Goed leesbaar is het boek vooral geworden door de boeiende en degelijk gedocumenteerde begeleidende tekst van de Utrechtse historicus dr A.P.J. van Osta, die bovendien met talrijke annotaties de brieven meer begrijpelijk heeft gemaakt. Zo wordt ons in die brieven, met de onmisbare toelichting en met een groot aantal aardige illustraties, het verhaal verteld van de drie vrouwen die ons achtereenvolgens negentig jaar hebben geregeerd en die de band van ons volk met Oranje hebben verstevigd, nadat het vorstelijk aanzien op het einde van de vorige eeuw, door het wangedrag van Willem III, zo veel geleden had.

Het boek gaat niet over de staatkundige betekenis van de regentes en de twee koninginnen, maar vooral over de zeer verschillende karakters van deze persoonlijkheden. Karakters die sterk door hun opvoeding werden bepaald.

Emma's afstandelijkheid

Wonderlijk genoeg had Emma met haar eenenveertig jaar oudere man, Willem, geen slecht huwelijk, al was dat huwelijk door Emma's moeder geregeld. Terwijl Willem een gespannen relatie had met zijn eerste vrouw, Sophie, was zijn tweede huwelijk beter geslaagd. Koning Willem III is overigens allerm minst de geschiedenis ingegaan als een voorbeeldig vorst. Wegens zijn onbesuisd gedrag en zijn losbandig leven kreeg hij de bijnaam *Koning Gorilla*, hoewel het *Dagblad van Zuid-Holland en 'sGravenhage*, in een Buitengewoon Nummer dat op de dag van zijn overlijden 23 november 1890 verscheen, de verscheiden vorst merkwaardig genoeg hogelijk prees en hem de loftitel gaf van *Koning Willem de Goede*, een benaming die geen hedendaags historicus zal verdedigen.

Willem III werd, als soeverein vorst, opgevolgd door zijn dochter Wilhelmina, die als tienjarig meisje echter nog te jong was om de troon te bestijgen. Als regentes zag Emma zich voor de zware taak gesteld de monarchie en de dynastie te redden en daar is zij voortreffelijk in geslaagd. Emma had een hoge opvatting van haar taak.

Juliana en Wilhelmina

Van Osta schrijft over haar: "Van een dienstbare en zorgzame echtgenote werd zij een krachtige, zelfbewuste vorstin die er geen twijfel over liet bestaan dat zij serieus genomen wenste te worden".

Het constitutionele koningschap was beter af met een vrouwelijke waaier, dan met een mannelijke houwdegen, zo is in die dagen opgemerkt.

Emma was bewust zeer afstandelijk, wat haar ook eenzaam deed zijn.

Koningin Victoria van Engeland, die Emma en Wilhelmina een paar keer op bezoek had, constateerde dat het fatsoen aan het Haagse hof was teruggekeerd. Zij beschreef de jonge aankomende Nederlandse koningin als: een "charmant meisje, zo eenvoudig, waardig en knap, met een zachte uitdrukking op haar gezicht, een liefvallig voorkomen en een leuk figuur". En over Emma schreef Victoria: "een voortreffelijke moeder, aangenaam, eenvoudig en sympathiek".

In een kooi

Moeder Emma heeft haar dochter streng opgevoed. Wilhelmina heeft later gezegd dat zij opgroeide in een kooi, waarin zij, als enig kind temidden van volwassenen, was opgesloten. In die zin had zij een tragische jeugd. Zij ontwikkelde zich tot een vastberaden vrouw, die het koningschap op voorbeeldige wijze uitoefende. Maar zij was aanvankelijk niet onverdeeld populair. Na haar troonsafstand zei ze, met grote zelfkennis en openhartigheid, over zichzelf: "Ik was een pasja, een grote baas, iemand die altijd het laatste woord en altijd zijn zin wil hebben". Zij was zich constant bewust van haar koninklijke waardigheid. Vijftig jaar heeft zij geregeerd en de grote afstand tussen troon en volk is pas in de tweede wereldoorlog kleiner geworden. Wilhelmina is als een ander mens uit Londen teruggekeerd en zo won zij tenslotte haar reputatie als de Moeder des Vaderlands. Zij had waardering gekregen voor socialisten en katholieken en die andere bevolkingsgroepen die eerder niet zo haar sympathie hadden. In haar laatste regeringsjaren heeft zij veel aan populariteit gewonnen.

Wilhelmina heeft haar dochter Juliana meer vrijheid willen geven dan zij zelf van haar moeder gekregen had. De kleine prinses was een vrolijk en opgewekt kind. Zij bekeek het leven van de zonnige kant. Eens schreef zij: "Er is heel veel droefheid op de wereld, maar toch ook zo veel moois". Zij leefde vanuit een positieve grondhouding.

Juliana's spontaniteit

De brieven die in het boek zijn afgedrukt bevatten geen opzienbarende onthullingen over de betrekkingen tussen het staatshoofd en de regering. Het is begrijpelijk dat prinses Juliana toestemming gaf voor publicatie. Het geheim van Soestdijk bleef gerespecteerd. Aan de grondwettelijke "onschendbaarheid van de koning" is

De kleine Juliana

geen geweld gedaan. Naast verscheidene aardige brieven, of althans brieven met treffende passages, bevat het boek nogal wat nietszeggende kattebelletjes, als de afzegging in één zin van een vioolles. Je moet je soms door veel prietpraat heenworstelen om een pakkende uitlating tegen te komen. Maar daarbij moeten we bedenken, dat die brieven geenszins voor publicatie zijn geschreven. Het is heel persoonlijke correspondentie.

Soms wordt je, zelfs in een vrij banale missive, plotseling getroffen door een frappante ontboezeming. Vooral in de brieven van Juliana, de meest spontane, ongekunstelde en rechtstreekse brieffschrijfster van de drie. Zo schreef prinses Juliana op 1 februari 1925 uit Den Haag aan haar vroegere kinderjuffrouw, Wilhelmina Hulleman, voor wie zij grote genegenheid had en met wie zij een intensieve correspondentie onderhield:

"Lieve Mien, Laatst heb ik vreeselijk groote menschenachtig aan het diner voor civiele autoriteiten mogen meeëten. Ik had gedacht dat zoo'n ontzettend plechtig diner ontzettend vervelend flauw en aanstellerig zou zijn. Maar 't was vreselijk aardig !! Ik geloof dat bij zoo'n gelegenheid mannen veel geschikter zijn dan vrouwen. Dat is bij mij namelijk een teer punt. Vooral verleden jaar heb ik erg veel gefilosofeerd over "feminisme". Als je er haast niets van weet, kun je er zoo heerlijk makkelijk een oordeel over hebben! Ik heb over zooveel dingen zoo'n oordeel. Het zal wel een beetje onzinnig zijn voor een kind van vijftien jaar, maar toch is 't erg prettig om over allerlei, over toestanden en zoo, te filosofeeren, en als je goed doordenkt is het heel verheffend ook, heb ik ondervonden. 't Is heerlijk om te leven en om te mogen doen allerlei dingen, als je maar wilskracht hebt. Nu kom ik in 't dagelijksch leven niet voor zooveel dingen te staan, maar ik kan mijn gedachten en gevoelens regelen zooals ik wil - en dat is moeilijk genoeg, en dat lukt niet heel goed - maar nu word ik zoo vreselijk filosofisch dat ik me ga verliezen in mijn eigen gedachten". (...) "Nu moet ik uitscheiden. Héél veel liefs. Je Prin".

Een andere brief aan Wilhelmina Hulleman, met de aanhef "Lieve Mien" en ondertekend met "Prinneke", schreef Juliana op 6 september 1926, ze was toen zeventien, vanuit de koninklijke villa in de duinen van Scheveningen, De Ruigenhoek:

"Wat is het gezellig nog eens aan oude tijden terug te denken". (...) "Wat was het toen mooi, aardig gezellig. Wie weet hoe aardig deze tijd nog eens lijken zal! Ik verheug me er op, een oude dame in een fauteuil te zijn en mijn kleinkinderen te vertellen van mijn jeugd, die natuurlijk meer deugde dan de hunne; dan zucht ik natuurlijk over de moderne jeugd, dat is onvermijdelijk". (Hoe zou de 86-jarige prinses Juliana nu over haar bespiegeling van negenenzestig jaar geleden denken?)

Emma met haar kleindochter Juliana

“We passen goed bij elkaar”

Openhartig, hartelijk en spontaan zijn de talrijke brieven die Juliana in de jaren dertig schrijft aan haar vioollerares Aletta Rackwitz - De Jongh. Op 17 oktober 1936 vertelt ze, in een brief uit Het Loo, over haar verloving met prins Bernhard:

“We passen goed bij elkaar - hebben de zelfde smaken & gevoelens of vullen elkaar aan, enfin het hoort bij elkaar”.

Op 29 mei 1938 schrijft prinses Juliana, die intussen getrouwd is en haar eerste kind heeft gekregen, vanuit Soestdijk aan mevrouw Rackwitz, over de kleine Beatrix, die dan nog geen vier maanden is, dat het kind over het algemeen vergenoegd is en veel lacht. Ze is “voortdurend in beweging & betoovert allen met haar groote donkere oogen. Zoo eenvoudig levensvreugde te hebben & je zoo niets aan te trekken van wat andere mensen van je denken, dat zijn dingen die je goed doen, telkens als je ze bij haar waarneemt! Haar horoscoop (van verschillende zijden werden er ons bij haar geboorte toegezonden) zegt, dat ze nooit zal gaan geven om wat de mensen zeggen, zeer onconventioneel zal zijn, een groot sociaalhervormster, & dat ze jong zal trouwen zonder ons permissie te vragen!”. (Inderdaad kunnen we zevenenvijftig jaar later constateren, dat koningin Beatrix, die het karakter heeft van haar grootmoeder Wilhelmina, vastberaden haar eigen weg is gegaan).

In maart 1939 vertelt prinses Juliana van “Trix glorieuze 1e verjaardag”, waarbij zij met moederlijke trots en fantasie over de baby opmerkt: “Ze wordt steeds mensche-lijker & evenzeer brutaler. Ze is erg sociaal aangelegd & windt iedereen om haar kleine vinger. Maakt luidkeels vriendschappen met vreemde mensen en zoo”. De laatste brief in dit boek, weer van Juliana aan mevrouw Rackwitz, is van 3 mei 1940, zeven dagen voor de Duitse inval. De prinses noemt zich dan nog een “bevoorrecht & gelukkig menschenkind”. In de nacht van 9 op 10 mei slaapt ze, met de andere leden van de koninklijke familie, in de schuilkelder van Huis ten Bosch. Ze wordt dan door haar moeder, koningin Wilhelmina gewekt met de woorden: “ Ze zijn gekomen”.

H. Bronkhorst

Drie vorstinnen. Brieven van Emma, Wilhelmina en Juliana. Ingeleid en geannoteerd door dr A.P.J. van Osta. Voorwoord door L.B. Romeyn. Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam. 1995. f. 59,50. ISBN 90 295 1388 8 1.

De tentoonstelling *Drie vorstinnen. Brieven van Emma, Wilhelmina en Juliana* in het Oranje Museum, Lt.Gen. van Heutzlaan 7, Baarn, duurt tot 1 oktober. Openingstijden op dinsdag tot en met vrijdag van 10 tot 17 uur en op zaterdag en zondag van 12 tot 17 uur. Op maandag gesloten. Telefoon 02154-22776.

Het was helaas niet meer mogelijk de volgende reactie van één van onze leden in het bevrijdingsnummer (19e jrg. nr. 1) te plaatsen. De redactie heeft daarom besloten dit alsnog te doen.

THUISKOMST 27 JUNI 1945

Nog een paar kilometer lopen en ik ben thuis! Vanmorgen in het doorgangskamp Amersfoort werd het me te machtig: nòg een dag wachten vòòr ik vervoerd kon worden! Dan maar te voet, met in mijn rugzak mijn dagboek en wat schamele bezittingen. Het is warm. Toch durf ik die winterjas niet weg te doen, want je weet niet of er nog een thuis is, hoe het er uit zal zien straks. Waar ik nu loop is er geen puin te bekennen. Maar het laatste bericht dat ik in Berlijn kreeg was een brief van eind november! Wat kan er- zelfs afgezien van oorlogsgeweld- niet allemaal aan narigheid gebeuren in een half jaar.

En wat denken ze thuis nu ik, twee maanden na de val van Berlijn, nog niet thuis ben? Twee weken ben ik nu al onderweg uit het Russische verzamelkamp oostelijk van Berlijn. Wat een uitzichtloze ellende was dat in die verwoeste stad. Toch waren de straten al opgeruimd. Tweetallen gewapende Russische soldaten zorgden daar als volgt voor: ze hielden twintig voorbijgangers aan die ze dwongen een half uur puin te ruimen. Na gedane arbeid mochten zij verder gaan, twintig anderen volgden hen op, zo de hele dag door. Wij Hollanders hadden een in het Russisch gesteld papiertje van de Zweedse ambassade waarmee we de soldaten overtuigden dat we geallieerden waren en dus niet hoefden te werken. Waar de mensen allemaal leefden was een raadsel, de meesten in kelders onder de puinhopen.

Even rusten aan de kant van de weg. Er is haast geen verkeer. Zo te zien is er niets veranderd in de ruim twee jaar die ik weg ben geweest. Toch word ik nerveuzer naarmate ik dichterbij huis kom. Zelf heb ik het er levend afgebracht, maar hoe is het met de familie en de ondergedoken vrienden? Dat was pas moeilijk toen we de keus moesten maken: onderduiken of melden. Er werd bedreigd met gevangenisstraf voor de familie als de student zich niet zou melden. Voor mij was het een uitgemaakte zaak dat ik geen anderen in gevaar wilde brengen, noch mijn ouders, noch de mensen van een onderduikadres. Zo kwam ik dan met dertig andere studenten bij een kabelfabriek in Berlijn terecht. Gelukkig was er weinig werk, en als je maar deed of je werkte was het al goed. Er was een ruime keus voor de besteding van vrije tijd.

Vanwege de oorlogsreclame vermeden we de bioscoop, maar er was veel te doen in toneel, opera en concerten. Het naziregime deed er alles aan de schijn op te houden dat alles gewoon doorging ondanks de oorlog.

Wij maakten zoveel mogelijk gebruik van de geboden gelegenheden.

Zo kon ik zelfs, in de tijd van de baas, een cursus wiskunde volgen en naar concerten gaan. Er was voor ons geen avondklok. In 1943 merkte je nog niet veel van de oorlog, maar dat veranderde toen de stad wijk na wijk werd gebombardeerd. De fabriek waar wij werkten kreeg het ook te verduren en er kwamen steeds minder grondstoffen. Maar met al die bombardementen lukte het de geallieerden niet de spoor- en tramwegen telkens langer dan hoogstens een dag te ontregelen.

Heerlijk dat alles hier zo hèèl is en zelfs goed onderhouden. Zou het met de mensen ook zo goed gegaan zijn? Mijn vrienden moet ik natuurlijk gauw op gaan bellen als ik thuis ben. Of doet de telefoon het niet?

Vanuit Maastricht kon ik niet naar huis bellen, maar hoe zou het hier zijn? In Berlijn was het een grote steun dat we elkaar konden opbellen. Zo wist je dagelijks- op kosten van de zaak als je slim was- hoe het na de bombardementen met je vrienden ging. We maakten ook afspraken voor het houden van voordrachten onder elkaar. Met verslagen die in Holland uitgetikt werden en verstuurd naar de ouders. Zo probeerden we het moreel hoog te houden door bezig te zijn. Belangrijk was ook het uitwisselen van gegevens over dokters die je makkelijk ziek verklaarden, over het succes met simuleren van werken, over smoesjes om de fabriekspoort vroeger uit te mogen, enz. enz. Natuurlijk werd dat allemaal steeds moeilijker naarmate de stad verder in puin lag.

Het laatste concert dat ik in het kapotte Berlijn kon bijwonen was op 13 april! (symfonie van Schubert). De Russen waren al dichtbij, het voorbereidend kanonvuur voor het laatste offensief was al te horen. Die laatste weken waren wel het ergste wat we mee moesten maken. Nu ging het er niet alleen meer om je zo goed mogelijk te verstoppen voor lukraak vallende vliegtuigbommen tijdens een luchtaanval. We lagen nu voortdurend onder artillerievuur daar midden in de stad. Zo nu en dan moest je wel uit de schuilkelder komen om bij een pomp, honderd meter verder, water te halen. Het aantal slachtoffers dat onderweg en bij de pomp lag werd iedere dag groter, want aan bergen dacht niemand. De grote vraag was voor ons, hoe lang het nog zou duren voor de straatgevechten ons zouden bereiken. En hoe de soldaten van beide kanten met de burgers zouden omgaan. De propaganda had daarover niet veel goeds voorspeld. Maar dat geniepige geweld speelde zich in andere straten af en op de avond van de eerste mei werd het ineens stil.

Er kwam iemand de schuilkelder in en beweerde dat de Engelse zender 's middags al de val van Berlijn had omgeroepen. Maar we hadden midden in het centrum nog geen Rus gezien! Wel Duitse soldaten die om burgerkleding vroegen en anderen die verdwaasd met een revolver in de hand nog probeerden weg te komen. Waarheen? Ik sjok verder langs de weg en begin moe te worden. Een vrachtauto stopte en ik kan gelukkig een aantal kilometers meerijden, dat helpt!

DEUTSCHES OPERNHAUS BERLIN

K O N Z E R T

im B E E T H O V E N S A A L

am F r e i t a g , den 13. April 1945, 16-30 Uhr

Das O R C H E S T E R des D E U T S C H E N O P E R N H A U S E S

Leitung : Leopold L U D W I G

Solisten : Lore H O F F M A N N

Günther T R E P T U W

L.v. Beethoven

Ouverture zu "Coriolan"

Einleitung II. Akt "Fidelio"
und Arie des Florestan

Günther Treptow

W.A. Mozart

Arie des Cherubin aus

"Die Hochzeit des Figaro" :

"Ihr, die ihr die Triebe...."

Arie der Fiordiligi aus "Cosi fan tutte":

" O verzeih, verzeih, Geliebter...."

Lore Hoffmann

P a u s e

Cl. Debussy

L a M e r

Das Meer von der Morgendämmerung

bis zum Mittag -

Wellenspiel -

Gespräch zwischen dem Wind und dem Meer

R. Wagner

Preislied Walthers aus

"Die Meistersinger von Nürnberg"

Günther Treptow

F. Smetana

Die M o l d a u

(Symphonische Dichtung)

Nu is het nog maar een paar honderd meter, ik kan zien dat ons huis er ongeschonden staat. Dan zie ik de eerste bekenden, een oudtante die in het begin van de oorlog uit de kuststreek werd geëvacueerd en onderdak kreeg aangeboden door mijn ouders. Op mijn kamer, voor mij bleef nog een prima zolderkamer over, waar ik heel goed kon studeren. "Alles goed met de familie?" "Ja hoor, vader, moeder, broer en zus zijn er goed door gekomen". Dat lucht op! Met veel geweld van de bel en geroep kondig ik mijn komst aan, iedereen moet horen dat ik er ben! Heelhuids terug uit die verwoeste stad Berlijn. Een feestmaaltijd zit er natuurlijk niet in (bonnen), maar misschien is er nog een flesje wijn om te drinken op ons aller gezondheid...

Daar komt mijn moeder te voorschijn. Ze huilt. Geen wonder bij zo'n emotionele ontmoeting. Maar ze blijft huilen, intens verdrietig. Eindelijk vertelt ze stukjes bij beetje dat de verloofde van mijn zus op de dag van de bevrijding, als ondergrondse strijder, is gesneuveld. De hele familie is dus in diepe rouw.

Stilletjes verdwijn ik naar mijn zolderkamer, en probeer te genieten van het weerzien van mijn boeken, mijn foto's, mijn bureau, mijn spulletjes.

Dan komt mijn vader de kamer binnen.

Zwaar aangeslagen ook. Hij was militair in de eerste wereldoorlog. Gewapend verzet van burgers paste niet bij hem. Met lijdelijk verzet lukte het hem in zijn fabriek nooit iets voor de bezetter te hoeven maken. We praten nog lang door. Maar een feestje na twee jaar afwezigheid, nee het kan ècht niet.

EXPOSITIE VAN 'DE KRING' GROOT SUCCES.

Nog eenmaal klonk de aankondiging: 'Landgenoten, Nederland is vrij!' Eén van de de verrassingen die de bezoeker van de tentoonstelling 'Baarn vijftig jaar bevrijd' te wachten stond was een blik in de kelderkast onder de trap, die bij opening van de deur, een bijna beangstigend echte pop toonde. Een pop die een man uitbeeldde die, met koptelefoon op, naar 'radio Oranje' zat te luisteren. De tentoonstelling die tot stand was gekomen door een intense samenwerking tussen de Historische Kring 'Baerne', het 'Vijf mei Committee en Groeneveld, bood de bezoekers veel kijkgenoegen in de vorm van twee, tot in de finesses nagebouwde, kamers uit de veertiger jaren. Compleet met originele verduisteringsgordijnen, gezelschapsspellen op tafel, een fiets die voor de provisorische verlichting moest zorgen, zoals dat tijdens de oorlog ook gebeurde. Een hele kamer met één lichtpuntje boven de tafel in de vorm van een fietslampje dat brandend werd gehouden door de trappers rond te draaien. Voor veel volwassenen heel herkenbaar, voor de jeugdige bezoekers een bron van opperste verbazing. Maar voor iedereen een duidelijk contrast met de overdaad aan luxe apparatuur uit de negentiger jaren, die naast de nagebouwde kamers stond opgesteld. De vitrines met gebruikvoorwerpen uit die tijd, trokken ook veel belangstelling. Distributiebonnen, helmen, de warmwaterkruik, affiches en aanplakbiljetten, zelf gemaakt kinderspeelgoed, illegale kranten en natuurlijk de 'knijpkat'. Een film over de bevrijding van Baarn, gemaakt door Frits Thors, werd hoog gewaardeerd, zeker door bezoekers die de bevrijding van Baarn zelf hadden meegemaakt. Een enkeling herkende zichzelf, of een bekende, op een van de vele foto's. De expositie die gehouden werd in de Orangerie van Kasteel Groeneveld, heeft ongeveer drieduizend bezoekers getrokken, waaronder een aantal schoolklassen van scholen uit Baarn, Soest en Hoogland. Veel dank is de Historische Kring 'Baerne' verschuldigd aan Groeneveld, de firma's Nijhof en Beerbaum, Rein Berends, en alle vrijwilligers, leden van de Kring, die zich, op welke wijze dan ook, voor het welslagen van de tentoonstelling hebben ingezet. Dankzij de inspanningen van zo velen, kan 'de Kring' terug kijken op een bijzonder geslaagde expositie, die de aanleiding, de vijftigste gedenkdag van de bevrijding van Baarn, alle recht deed.

R. Uileman.

SAMENSpraak VAN THOMASVAER EN PIETERNEL T.G.V. HET VIERDE LUSTRUM VAN DE HISTORISCHE KRING BAERNE

- Th. Nou Pieternel, daar staan we weer
P. Ja Thomasvaer, daar gaan we weer
Nu al voor de derde keer
tellen we vijf jaren neer
Waren we destijds nog taam'lijk jong
Nu kunnen we stellen,
dat we tot de ouderen gaan horen
- Th. en hier trouwens heel wat 55 plussers tellen!
P. Veel oud're leden ja, maar Thomasvaer
ja, luister nou es even!-
de kring die is pas 20 jaar
en in de lente van zijn leven
- Th. En kijken we nu vijf jaar t'rug
dan zeggen w'achteraf bezien:
het zat eventjes wat scheef!
P. Was dat de puberteit misschien?
- Th. Wie weet, maar de kring is nu volwassen
en voorbij de allerprilste jeugd
P. doch tevens jong en energiek
constateer ik tot m'n vreugd!
En als ik denk aan vijf jaar t'rug
Herinner jij je, Thomasvaer,
die sombere voorspelling nog???
- Th. Gelukkig is dat ver van waar!
P. En de man die het niet zitten zag
de voorzitter van toen, trad af
We haalden een historisch paard van stal
Th. Voor de Kring bepaald geen straf!

- Want Collard, die d'allerbeste was, oprichter, eerste-, later ere-, nam opnieuw het voortouw op z'n nek
- P. Met succes zo zou de tijd ons leren
- Th. Ov'rigens een and're oud-gediende, Bart Braat, die jaren sekretaris was... zijn werklust, zijn capaciteiten kwamen d'Oudheidkamer weer van pas
- P. Niet te vergeten ook die oude Meester van de penningen; hij kwam, hij zag.. en helpt z'n opvolgster nog telkenjare met de boeken en het jaarverslag
- Th. Genoeg genoeg, want ik wou even zeggen, dat met een korte onderbreking maar Jo van de Brink al jaren in het bestuur zit
- P. Die staat altijd van zessen klaar!
- Zat z'eerst voor d'O.H.-kamer in 't bestuur en voor Interviews nadien...
- Th. Ja, nou moet mij iets van het hart Ben je 't met me eens misschien?
- Elke werkgroep zorgt voor één bestuurslid - ja de statuten ken 'k secuur- Vijf werkgroepen, ergo ook vijf leden plus 't gekozen bestuur!
- P. Jawel, Hans Bronkhorst is dat nu voor Baerne
- Th. Voor d'Oudheidkamer Lies en d'Arwe Jan Jo voor interviews en ... niemand voor archievenonderzoek... hoe dat nou kan!
- P. Maar Thea Kruidenier-applaus voor haar- van harte werd ze unaniem verkozen waar statutair geen keuze was...
- Th. Dus heb ik 't anders uitgeplozen...

Als Jo eens het onderzoek van het archief
op haar stoere schouders wilde laden
en Thea zich eens zou begeven
op interview-en reportagepaden?

Dan zitten we statutair tenminste goed
en Thea-een gezellige rebbel-
is geknipt om met oud'ren te praten
te luisteren naar hun gekwebbel

P. Groot gelijk en wie niet luistert
het bestuur nu naar ons twee
Ik wou ze nu een beetje paaien
en lof toezwaaien aan 't D.B.

Th. Eerst Frida, want diverse jaren
hanteert ze nu al weer de schrijfmachien

P. En let Huls, ze telt en rekt enthousiast

Th. Met een calculator nu misschien!

P. De voorzitter, voor velen nog een wat nieuw,
oud-directeur van P.T.T.,
kreeg eerder al met ons te maken
Wij deden daar ons voordeel mee

Ooit verkocht hij voor een prikkie z'n vitrines
en die zijn nog altijd zó!!!

Th. Lach niet, van and're postkantoren
kregen we er zelfs een paar cadeau!

Maar wellicht is toen de kiem gelegd
voor meer contact na zijn pensioen
Daarom in zijn knoopsgat nu een bloem
en van Pieternel, welja!, een zoen!

P. Een bloem voor Frida ook en let
voor Jo, Jan, Thea en voor Hans

Th. Vergeet Lies Luikinga nou niet
hoewel... nou grijp ik toch m'n kans

en zet haar in de bloemetjes
voor haar inzet, al haar werk
P. En laten we ook niet vergeten
Th. dat wou'k net zeggen, dat is sterk...

een bloem ook voor Riet Uileman
ze deed haar werk zo weldoordacht
P. net als Henk van Vught, die uit het oud archief
zo menig feit te berde bracht

Th. En bloemen, maar helaas posthuum
voor Elly Witsenburg, die in ons "Baerne"
met fijne pen gezellig schrijven kon
lk las dat toch zo gaerne!

P. En voor Wies Astro, die ons zo menig jaar
aan het koek vergulden wist te krijgen
Th. Voor Henk Bon en ook Jan van de Pol
Ze hoorden in de Oudheidkamer, zo heel eigen

P. De Oudheidkamer ja, een werkgroep
die al heel wat heeft verzet
Th. Vergaren en vergaderen en exposities
en uiteraard O.H.-en tot en met!

P. Een grote klus was hun verhuizing
naar de kelder van de Bieb
Th. 18 februari zou het gaan gebeuren
nou.. of dat effe tegenliep!

Th. Alles stond wel tijdig keurig ingepakt
maar de nieuwe kelder bleek niet klaar
En de uitgang onder het Gemeentehuis
raakte geblokkeerd, 't is raar, maar waar!

P. Ja, hadden we daar nog nimmer een toilet
bij bosjes stonden ze nu in de weg!
Th. Enfin, op 4 maart werd dan toch verhuisd
Dat was me een bedoening zeg!

Een geluk bij 'n ongeluk, dat het Politiebureau
toentertijd net afgebroken was
De verhuiswagen kon daardoor in de achtertuin
over 't toch al niet meer groene gras

P. En in de nieuwe kelder, nou...
weet je nog wel, Thomasvaer?
Alles wat maar fout kon gaan ging fout
Bijna niks nog was er klaar!

Th. De telefoon rinkelde boven, niet benee
en het toilet ook nog niet klaar
't Alarm dat wou niet alarmeren
maar eind april toch was het voor mekaar!

P. Er werd dapper schoongemaakt,
gestofd, geveegd, getimmerd en gezogen
Th. Daar was met recht een werkgroep aan de gang
onder Lies haar keurend'ogen

Onder hen ook twee niet werkgroep-leden
ze werkten 't hardst van al misschien
Twee Aries, Koops en Luikinga
krijgen hier een griffel met een tien!

P. Weet je wat zo gek was Thomasvaer?
Tijdens d'offiële opening
Th. kwam van de Mersch te laat onder de speech
en hoe die van de trap af ging!!!

Th. Holderdebolder... hij mankeerde niets
Had hij misschien geluk gehad
of... had hij geoeffend op die trap
en showde hij juist toen maar wat?

P. Feit is, dat de O.H.kamer leden wensen
dat aan de veiligheid iets wordt gedaan
Th. Vooral de ouderen zien 't niet zo zitten
die trap vlug even af te gaan

- Th. Ook de Arwe heeft een stekkie nu
echt een eigen schervenhoek
Ze sorteren, repareren, ze vergaderen
en stellen hun bevindingen te boek
- P. De Arwe ja, die maakte ook historie
Ooit begonnen met de Pauluskerk
spitten z' in de Vuursche en 't Eemdal
In Austerlitz zelfs zag je ze aan 't werk
- Th. Daar zag je ze lopen met een wichelroede
En als die uitsloeg zetten zij een paal
En alle paaltjes stonden op de randen
- P. Zeg, ben je nou helemaal...
- Th. 'k Zeg op de randen, ja, van een redoute
- P. Man ja, dat is toch wel sterk
Die lui proberen ook van alles
Met een grondboor zijn ze ook al aan het werk
- Een vaste kern, die elke maand bijeenkomt
en soms maken ze gezamenlijk ook uitjes
hoewel... die excursies- moet ik zeggen-
gingen soms op z'n janboerefluijes!
- Th. Ja, want ooit, in de grijze oudheid
zouden ze naar Elst toe gaan
Bij de kerk daar zouden ze elkaar ontmoeten
en... daar bleven ze maar staan en staan...
- Eén auto liet maar op zich wachten
en men werd een tikje ongerust
Gelukkig, eind'lijk terug in Baarn
werden de gemoederen al gauw gesust.
Dat er behalve Elst daar bij Nijmegen
ook nog een Elst bij Rhenen ligt
kan nu eenmaal spraakverwarring geven
- P. Die ene auto stond dus in het Sticht!

- P. Nou, zo iets zou zeker niet gebeuren bij de groep van onderzoek van oud -archief net als bij de Arwe wordt ook daar gegraven
- Th. Maar dan naar stukken-stukken- kindjelief!
- Th. De groep is nu helaas een éénmanszaak
Toch wil ik Henk van Vught hier vragen te interesseren, stimuleren en aan anderen een stukje kennis over te dragen
- P. Over interviews en reportages hebben we het al gehad
- Th. Daar moet iets van te maken zijn
- Th. Elke maand een interview.... Kan dat?
- P. En "Baerne", hulde aan die harde werkers want het is altijd weer een klus
alles vóór de deadline klaar te krijgen
- P. Th. Onze complimenten dus!
- P. En we mogen best eens zeggen dat "Baerne" werkt aan d'onderlinge band tussen leden en bestuur, dus namens alle lezers ook voor hen een bloempje uit de mand
- Th. Wat ik nog zeggen wou, zeg Pieternel, is, dat de Kring heel Baarn heeft bekeken en met al zijn activiteiten heel de Gemeente wel heeft bestreken
- Th. Zag je de Arwe in de Vuursche in het dorp of aan de Eem actief, onze lezingen en onze exposities liepen even vlot en vief
- P. De allereerste expositie was destijds op de Brink in de Hervormde Kerk maar ook in de leeszaal en in Groeneveld en in 't Kaperschip daar hing ons werk

- Th. In de Vuursche, in de Waldheim Mavo,
in de Speeldoos en ook in de Prom
zag je de borden en vitrines
- P. ja, waar niet in Baarn, alom!
- Th. Ook wat lezingen betreft
ging de Kring héél Baarn door
Nutsgebouw, Kennedy Mavo, Beerestein
- P. en vergeet de soos niet hoor!
- Th. Ja, en de Herberg ook van Paulus
- P. Maar misschien het meest van al
waren we nog in het Trefpunt,
dat ik niet gauw vergeten zal
- Th. Christelijke Belangen was er ook
en 't kerkje tegenover Albert Heyn
En aan de Kemphaan aan de Eem
De episcop deed het daar fijn!
- P. En denk eens even aan die ouwe films
een schot was dat steeds in de roos
- Th. Net als de dia-avonden van Kees
Herkennen en soms raden, net een soos!
- P. Ook onze jaarlijkse excursies
gingen vaak van hot naar haar
naar kastelen, dorpen en musea
- Th. We deden wat in twintig jaar!
- Th. We fietsten door de Vuursche
en langs de Eem naar Isselt toe
- P. En naar Spakenburg met achter aan...
Bart's koek en zopie... Th. Nou en hoe!
- Th. Zeg Pieternel, nu even serieus
er is nog een schutspatroom
geen Kringlid, maar ons zeer nabij
We vinden dat zo onderhand gewoon

P. Ja, ook voor hem heb ik een bloemetje
dat onze dank vertolken moet
aan Henk van Westerlaak van de Gemeente
die man, die heel wat voor ons deed en doet.

P. Wel of niet present,
we moeten W. en ook de Raad
nu maar eens een pluim opsteken

Th. Ze steunden ons steeds metterdaad!

P. Zeg Pieternel mensen gaan en mensen komen
gelukkige nieuwe leden ook in onze Kring
Misschien is het soms wel even wennen
voor wie wellicht te veel aan 't oude hing

Th.P. Maar we blijven doorgaan, roepen samen
dat Baarn en Kring, dat is om 't even
nog lang, nog vele jaren lang
gelukkig samen zullen leven.

Weet u nog?

In Baerne 15e jaargang nr.2 juni 1991 is over het ziekenhuis in uw woonplaats geschreven.

In dat jaar werd honderd jaar ziekenverpleging in Baarn herdacht. Even oprispen.

In de Weteringstraat stelde zuster Boissevain haar huis ter beschikking als uitleenmagazijn van verpleegartikelen.

Zij was in dienst getreden, belangeloos, van de vereniging van Ziekenverpleging. Deze vereniging werd opgericht op 14 november 1890. In 1899 werd een bescheiden ziekenhuis geopend. Koningin Emma gaf gratis grond aan de Pekinglaan, nu Torenlaan, en zo begint de legendarische geschiedenis van een ziekenhuis in Baarn. Want Baarn mag zijn ziekenhuis behouden en uitbreiden. De bouw is in volle gang. In 1972 kreeg het ziekenhuis de naam "Maarschalksbos".

Die naam is ontleend aan een Maarschalk van Eemland.

Omdat hij in de polder geen brand- en timmerhout tot zijn beschikking had, mocht hij gebruik maken van het bos waar nu het ziekenhuis staat. Zo ontstond het Maarschalkerbos.

Maar een echte Baarnaar zegt: "Het bosje van IJsendijk" Waarom?

Nadat het ambt van Maarschalk werd afgeschaft in de Franse tijd, werd het bos staatsdomein en later afgestaan aan de Prins van Oranje. De Prins heeft het verkocht aan de familie IJsendijk en in 1919 schonk een mej. IJsendijk het bos aan de gemeente.

De essentie van het artikel ging over de verpleging, de "zusters" in het begin van deze eeuw. Hoe ze gekleed gingen, hoe de hierarchie was of de opleiding.

Nu, in 1995, staat het ziekenhuis in uw dorp centraal.

Het ziekenhuis kreeg toestemming te blijven bestaan en uit te breiden. De eerste paal is al weer maanden geleden geslagen.

Je staat verstelt hoe snel de bouw vordert. Gemakshalve vergeten we de bouwstaking. Staken moeten de bouwvakkers het komende jaar maar vergeten. De planning van de oplevering is in juli 1996 en de in gebruikname van het vernieuwde ziekenhuis in september 1996.

Ziekenhuis Torerlaan met aanbouw

Het voortbestaan van het ziekenhuis werd medebepaald door de fusie met het ziekenhuis Zonnegloren te Soest.

Deze fusie bracht de naamsverandering tot stand. M.C.Molendael.

Waarom deze naam?

In Soest wordt een polikliniek gebouwd aan de Dalweg.

Het ziekenhuis in Baarn ligt aan de Molenweg.

Deze twee wegen leiden er toe dat Soest en Baarn met elkaar verbonden blijven. Zo kreeg deze verbintenis gestalte in de naam "Molendael".

In 1991 stond ook u, als mogelijke patient, centraal.

Ik schreef: "U verwacht, als u onverhoeds wordt opgenomen, dat een aantal wensen, ten aanzien van uw behandeling en uw verzorging, worden vervuld. Je hoeft je noch als patient noch als medewerker een nummer te voelen".

De organisatie van het ziekenhuis, daarmee wordt iedereen bedoeld die nodig is voor een goede zorgverlening, heeft zich de vraag gesteld: Wat zou de patient onder "Service" verstaan?

Kijk, dat vind ik nu het leuke van een kleinschalig ziekenhuis. De patient staat centraal in M.C.Molendael. Men wil inspelen op uw wensen. Dit ziekenhuis heeft een goed team van specialisten en bekwame medewerkers. In hun vaandel: "Uw zorg, onze zorg".

Om deze zorg te kunnen verlenen zijn aspecten als: de kleinschaligheid, de samenwerking, de communicatie en de gezelligheid tussen medewerkers van alle disciplines, van groot belang. Zij dragen bij om uw verblijf, zover mogelijk, zo aangenaam mogelijk te maken. Zodat u, als u gezond en wel thuis bent kunt zeggen: "In Molendael is men vriendelijk, geeft men persoonlijke aandacht en de dienstverlening is klasse". Met het streven naar een zo optimale zorgverlening, kan de toekomst van het ziekenhuis, zich een goede plek verwerven in de samenleving van Baarn.

Zoals u wellicht weet via de media of in de wachtkamer van uw huisarts heeft gelezen, is er vanaf 1 juli, vanwege de bouw, geen ziekenhuisopname meer mogelijk. Ook de spoedeisende hulp is verplaatst naar Soest.

In M.C.Molendael Soest ontvangen wij u als dit nodig zou zijn. Ook daar geldt de strekking van mijn verhaal.

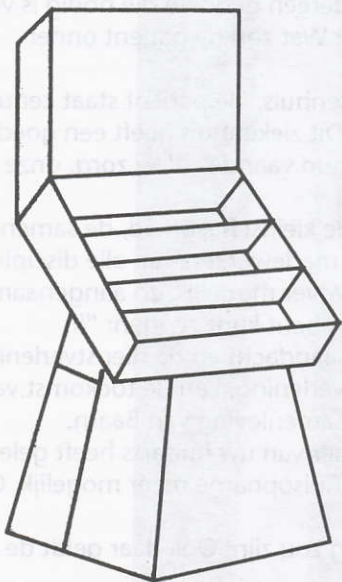
Volgend jaar terug in Baarn hoop ik dat u met mij zegt:

Ik ben blij dat Baarn zijn ziekenhuis heeft mogen behouden en "oud" mag worden in ons dorp".

T. Biemans

VLASTUIN BV Displays en verpakkingen

- De Groene Displaylijn -

- Monomateriaal, dus milieuvriendelijk kwaliteiten en 100% recyclebaar!
- Display-uitvoeringen zonder veel kartongebruik;
hierdoor: - minimale opslagruimte
- minder codenummers
- Ideaal voor loonpakkers door eenvoudige handling.
- Na de actie snel plano tot een minimaal pakket!
- De STABERNACK gepatenteerde "one second-display" met aangeliemde voet kan in vele varianten worden uitgevoerd.

Showroom : Guldenhoflaan 23 - Baarn
Telefoon : 02154 - 12761
Corr. adres : Postbus 124 - 3740 AC Baarn
Fax : 02154 - 17491

Gustav Stabernack GmbH
Verpackung • Display • Druck • Beratung

A **G**
ADVIESGROEP
BAARN **B**

*Fiscaal jurist
en
Zakenadviseurs*
Eemnesserweg 12
3741 GA BAARN

Telefoon:
02154-25811

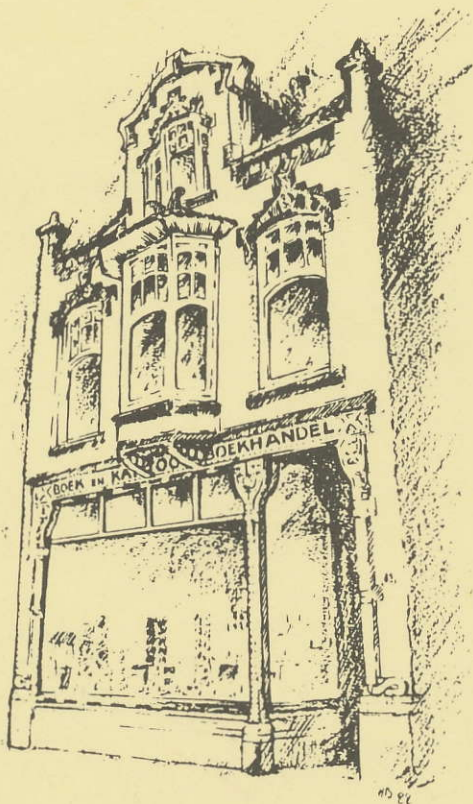
Telefax:
02154-25714

Privé:
02154-12626
035-217289
055-670372

- * FISCAAL-JURIDISCH ADVIES
- * ADMINISTRATIES
- * BELASTINGAANGIFTEN
- * JAARREKENINGEN
- * BEDRIJFS-ECONOMISCH ADVIES

Maakt u vrijblijvend eens een afspraak, ook 's avonds zijn wij voor u bereikbaar.

EEN PERSOONLIJKE BENADERING STAAT BIJ ONS VOOROP.

Sinds 1886

BOEKHANDEL DEN BOER

Laanstraat 69 - 3743 BC Baarn - Telefoon 12032

Gespecialiseerd
in literatuur,
kunst- en kinderboeken